

3

SYDNEY, AUSTRÁLIE, 19.00

KURT AUSTIN SEDĚL NA POHODLNÉM SEDADLE OSM ŘAD OD SCÉNY OPERNÍHO sálu, menší ze dvou budov slavné Opery v Sydney, inspirovaných lodními plachtami a mořskými lasturami. Větší koncertní sál byl hned vedle, toho času prázdný.

Kurt si celé dlouhé roky plánoval, že jednou navštíví nejen Sydney, ale také některé ze zdejších představení. Beethoven nebo Wagner by mu vyhovovali a jednou už se sem málem chystal, když tu koncertovali U2, ale nakonec to nevyšlo. Bohužel teď, když se sem konečně dostal, byl jediným zvukem nesoucím se ze scény suchý, akademický proslov, který ho nezadržitelně uspával.

Byl tu kvůli konferenci o podmořské těžbě, kterou pořádali Archibald a Liselette Muldoonovi, zámožný australský pár, který se ke svému jméní propracoval společně za čtyři dekády rizikantních důlních podniků.

Kurta oficiálně pozvali kvůli odborným znalostem na poli podmořských záchranných operací a také díky jeho pozici vedoucího oddělení zvláštních projektů Národní podmořské a námořní agentury NUMA. On sám však měl dojem, že ho tu Muldoonovi chtěli mít i pro tu špetku slávy, kterou si záchrannými pracemi vysloužil – pokud něco takového vůbec existovalo.

Za posledních deset let se zúčastnil celé řady prestižních akcí. Některé jeho výkony podléhaly přísnému utajení, takže tomu, že vůbec k něčemu došlo, nenaznačovalo víc než mlhavé zvěsti. Jiné akce byly naopak veřejné a dobře známé, včetně nedávného vyčištění Indického oceánu od roje mikrostrojků, které se dokázaly samy reprodukovat, dřív než se jim podaří změnit počasí nad celou Indií a Asií a způsobit miliardový hladomor.

Kromě proslulosti, kterou si vysloužil svou prací, bylo nutno dodat, že Kurt byl jen těžko přehlédnutelný element. Byl to muž drsného vzhledu s opálenou tváří, vlasy předčasně prokvetlými stříbrem a ostrýma očima sytě modré barvy. Díky tomu všemu jeho nepřítomnost na jakékoli akci vždycky všichni zaznamenali, a dnes tomu navíc účinně bránila nepřetržitá pozornost jednoho nebo obou manželů Muldoonových.

Rozhodně to byli okouzlující lidé, nicméně po třech dnech seminářů a prezentací začínal Kurt osnovat vážné plány na útěk.

Když se ztlumila světla a mluví začal promítat prezentaci fotografií, Kurt ucítil příležitost, na kterou čekal. Vytáhl telefon a stiskl páru tlačítek, načež začal přístroj slyšitelně vrnět, jako by zvonil.

Jeho směrem se otočilo několik pohledů.

Omluvně pokrčil rameny a přiložil telefon k uchu.

„Austin,“ zašeptal nikomu ve sluchátku. „Tak jo,“ řekl po chvíli tím nejvážnejším hlasem, jakého byl schopen. „Hm. Dobре. To zní dost ošklivě. Ovšem. Podívám se na to hned.“

Předstíral, že zavěšuje, a nechal telefon vklouznout zpátky do kapsy.

„Děje se něco?“ zeptala se z vedlejšího sedadla paní Muldoonová.

„To byla centrála,“ odpověděl. „Budu se muset na něco podívat.“

„To musíte odejít hned?“

Kurt přikývl. „Je to situace, která se už pár dní zhoršovala, a právě dosáhla kritického bodu. Když nepůjdu hned, mohla by z toho být pěkná katastrofa.“

Natáhla dlaň a vzala ho za ruku. Vypadala zdrceně. „Ale to přijdete o tu nejlepší část prezentace.“

Kurt se zatvářil zklamaně. „Nemám bohuželjinou možnost.“

Rozloučil se s Muldoonovými, vstal a protáhl se uličkou ke vchodu pro herce. Vyšel ze sálu a doběhl po schodech do foyeru. Z obavy, že by mohl být

polapen do nekonečné konverzace, kdyby narazil na další účastníky, zahnul doleva a proplížil se jakousi klikatou chodbou k neoznačeným postranním dveřím.

Zatlačil do nich a ocitl se venku na vlhkém ovzduší australského večera. Ke svému údivu tam nebyl sám.

Na schůdku před ním seděla mladá žena a potýkala se s podpatkem páskové lodičky. Oblečená byla do bílých koktejlových šatů a v jahodově blond vlasech měla vetknutou sladěnou bílou květinu. Kurt si pomyslel, že to bude asi orchidej.

Zvedla k němu oči, polekaná jeho náhlým zjevením.

„Nechtěl jsem vás vyděsit,“ omluvil se.

Na okamžik nasadila vztekle provinilý výraz, asi jako kdyby ji přistihl při krádeži korunovačních klenotů. Potom se rozhlédla a vrátila se k činnosti na své botě. Vklala hříšným podpatkem sem a tam tak dlouho, až jí dlouhý útlý hrot konečně zůstal v ruce.

„Mám dojem, že to nepomůže,“ odtušil Kurt.

„Moje oblíbené boty,“ pronesla s melodickým australským akcentem. „To jsou vždycky přesně ty, které zničíte.“

Sklesle, ale projevujíc pozoruhodný selský rozum si dívka zula druhou botu a ulomila podpatek i u ní. Potom obě boty porovnala.

„Aspoň vypadají stejně,“ řekl a nabídl jí ruku. „Kurt Austin.“

„Hayley Andersonová,“ odpověděla. „Hrdá majitelka nejdražších žabek v celé Austrálii.“

Kurt se musel zasmát.

„Vypadáte, jako že jste právě utekl z prezentace,“ řekla.

„Vinen v plném rozsahu,“ přiznal. „Opravdu je to trestuhodné?“

„Ani v nejmenším,“ odvětila. „Kdyby moje účast nebyla nezbytná, sama bych se dávno válela na pláži.“

Vstala a vykročila ke dveřím, ze kterých Kurt právě vyšel. Zdálo se být škoda ukončit náhlé setkání tak brzy.

„V žabkách se dobře chodí po píska,“ nadhodil Kurt. „Skoro stejně dobře jako naboso.“

„Je mi líto,“ řekla. „Tohle už nesmím propásnout, nebo si mě někdo pěkně podá. Můžete se vrátit se mnou. Slibuji, že vás budu celou dobu bavit.“

„Velmi lákavé,“ podotkl Kurt, „ale moje těžce získaná svoboda má momentálně příliš velkou cenu. Kdyby vás to tam začalo nudit, najdete mě na Bondi Beach. Poznáte mě podle toho, že budu ze všech nejvíc oblečený.“

Tiše se zasmála a rychle se natáhla ke dveřím. Zdálo se, že spěchá. Otevřela dveře a pak se zarazila. Její zrak Kurta minul a stočil se nad Sydney Harbour.

Kurt se podíval tím směrem. Ve slábnoucím světle uviděl klikatou stopu rychlého motorového člunu. Vinula se přístavem a v jedné chvíli se nebezpečně přiblížila k čelu jednoho z trajektů. Následoval vyčítavý tón lodní sirény, člun však nezpomalil.

Okamžik nato Kurt pochopil proč. Nad trajektem se objevila tmavá helikoptéra, v okamžiku se přehnala nad velkým plavidlem plným lidí a spustila se ve svém pronásledování zpátky nad hladinu.

Prchající člun se stočil doleva a pak doprava, až vykrojil z hladiny ostré písmeno S, a úmyslně se prohnal těsně okolo zvolna plující plachetnice. Jeho trasa byla v plném přístavu trasou šílence.

„To musí být blázen,“ řekla Hayley s očima upřenýma na člun.

Kurt se místo toho zaměřil na helikoptéru, tmavomodrý Eurocopter EC145. Podsaditá, baňatá kabina vyčnívající dopředu dávala čelu stroje zvláštně kompaktní vzhled, připomínající čumák velkého bílého žraloka. Nad strojem kroužil čtyřlistý nosný rotor rozostřený do bílé šmouhy, zatímco krátký, silný ocas byl zakončený třemi malými vertikálními stabilizátory jako Poseidonův trojzubec.

Kurt nezaznamenal žádné označení ani navigační světla, zato si všiml záblesků vycházejících z otevřených dveří: byly to záblesky z hlavně.

Popadl telefon a vytocil 911. Ticho.

Hayley udělala krok dopředu. „Oni střílejí. Snaží se ty lidi zabít.“

„Jaké číslo tu má nouzové volání?“

„Nula nula nula,“ řekla.

Kurt vyťukal tři nuly a stiskl tlačítko vytáčení. Ve chvíli, kdy se na druhé straně ozval hlas, se motorový člun stočil čelem přímo k Opeře. Uháněl na plný plyn rovnou na ně a přibližoval se k oblé promenádě, jež vyčnívala do sydneyjského přístavu jako obří molo.

Většinu promenády tvořila masivní betonová zeď, jen po levé straně vedlo dolů k vodě jediné křídlo schodů. Prchající člun se blížil přímo k nim. Heli-koptéra ji následovala ve snaze zajistit ostřelovači ideální vražedný úhel.

Z dvířek vyšlehly další záblesky.

Loď sebou trhla doleva, právě když ke břehu dolehlly třaskavé zvuky palby. Lehce zakolísala, načež se vrátila k původnímu směru a ve vysoké rychlosti narazila do schodiště. Vyletěla šikmo do vzduchu jako kaskadérské auto opusťší diagonální odrazovou rampu. Nesla se vzduchem nějakých patnáct metrů, na kterých se napůl přetočila, než se bokem přiblížila k zemi.

Chvíli se smykem sunula po betonovém podkladu, než narazila do lucerny a rozletěla se na kusy. Tříštěný sklolaminát se rozletěl do všech stran, lucerna se ohnula a její žárovky v záblescích explodovaly.

„Integrovaný záchranný systém,“ ozval se hlas v telefonu.

Kurt byl natolik fascinován proběhlými událostmi, že neodpověděl.

„Haló? Tady integrovaný záchranný systém,“ zopakoval telefon.

Zatímco se kusy rozbité lodi zastavovaly, po nebi zaburácel Eurocopter a těsně přitom minul ostrou špičku Opery.

Kurt podal telefon Hayley. „Sežeňte pomoc,“ vykřikl a rozběhl se ze schodů. „Policii, záchranku, národní gardu. Prostě cokoliv!“

Kurt neměl ponětí, co se to tu děje, ale i shora z plosiny viděl dva lidi uvězněné ve vraku lodi a cítíl unikající palivo.

Seběhl schody, uběhl kus po rovině a přeskočil přes zídku na promenádu. Když se blížil k poničenému stroji, dotkla se stále otáčející lodní vrtule betonového chodníku. Vznesla se od ní sprška jisker. Ty se vzápětí setkaly s benzínovými výpary a do všech stran zaburácel výbuch.

Menší explozi následovalo moře plamenů z míst, kam se rozlilo zbývající palivo.

Kurt navzdory požáru nezaváhal.

O sto dvacet metrů výš a půldruhého kilometru dál se Eurocopter prudce stocil nad sydneyeskou periferii.

Ostřelovač, přestože byl připoutaný, natáhl paži a raději se přidržel.

„Zklidni se,“ zavolal.